

C.N.T. - MANLLEU

23 d'Abril de 1978

Nº 0

QUI SOM?

CEDOC
DIPÒSIT

J. Guals

Amb aquest nº 0 de MANLLEU-CNT pretenem donar a conèixer a la classe obrera de la vil.la què és la C.N.T., quina és la nostra línia, quina ha estat la nostra pràctica fins ara i quina tasca pensem portar en el futur aquí a Manlleu.

La CNT és una organització anarco-sindicalista. És a dir un sindicat basat en els principis llibertaris d'acció directa i federalisme. Un sindicat autoqestionari fet pels treballadors i únicament al servei dels treballadors. Un sindicat apolític, ja que inspirant-nos en el sindicalisme revolucionari, afirmem que el parlamentarisme és una trampa inventada per la burgesia per integrar a la classe treballadora.

Avui a l'Estat Espanyol assistim al vergonyós espectacle que ens ofereixen els partits polítics i sindicats reformistes que intenten domesticar a la classe obrera i perpetuar el sistema capitalista.

Per això, la CNT és un sindicat per la necessària autonomia obrera front a tots els que diguent-se representants dels obrers fan pactes amb les classes dominants i, creiem que només organitzant-nos al marge dels partits podem lluitar per acabar amb tota forma d'opressió sobre l'home i la dona.

Els cenetistes de Manlleu hem set --i seguirem sent-- solidaris amb tota lluita obrera i la postura que hem mantingut en el conflicte de Can Buixó, en el de Compar, en la vaga de gasolineres, i més recentment en la de transports de mercaderies, en pos d'una unió obrera autèntica en el terreny de la lluita de classes, la seguirem mantenint.

Ultima hora.

CONTINUA LA VAGA DE FAM...

de 24 llibertaris empresonats a Barcelona, Valencia i Madrid. Iniciada en protesta pel salvatge assassinat de l'Agustí Rueda i demanant que s'els reconegui una sèrie de drets en tant que presos polítics. Quan l'estat d'algun d'ells és gravíssim (son més de 30 dies), els mitjants de comunicació, premsa, radio i TV. s'esforçen en ignorar-ho.

.....

.....
.....
.....
.....

"... los niños son llevados como un rebaño a la escuela para que aprendan las viejas canciones, y cuando saben de memoria las palabras de los "viejos" se les declara mayores". (Stiner).

perquè d'un ateneu llibertari?

L'educació actual es una conseqüència de l'Estat i de la moral que aquest vol induir als individus. L'educació és aprofitada per domar i exterminar en el jove les seves forces naturals, pròpies, i plantejar en el seu lloc els ideals tranquils i reconeguts per l'Estat.

Tot i que als nostres anys, hem deixat ja enrredera l'educació repressiva de "La Salle" o les "Carmelitas", seguim avui acosats per tots cantons d'una cultura repressiva.

Es obvi, de que estan en contra de lo que anomenen "ordre" actual, ordre fonamentat en l'autoritat i protegit per institucions no creades per nosaltres, es obvi, doncs, que la nostra necessitat més vital és viure en una altra dimensió de valors, valors que han de ser qualificats segons els nostres sentiments. I an aquest punt radica el perquè d'un ateneu. Un ateneu llibertari és un lloc destinat a la creativitat, a la creativitat individual, doncs només respectant les individualitats es pot arribar a una col·lectivitat sana, unida i lliure. Un ateneu llibertari no és un ateneu a seques. No. No es tracta de tenir uns locals amb possibilitats de desenvolupar-hi activitats, sinó de quelcom més vital: es tracta de tenir uns locals i una companyia solidària en la que poguem potenciar i desenvolupar la nostra creativitat. Un ateneu llibertari és un compromís amb lo llibertari.

Com deia un pensador anarquista "la meua llibertat es complementa amb la llibertat dels altres", i aquesta idea ens empeny a dur, espontàniament, una lluita contra les mil i una formes de repressió. No, no es com sol passar sempre de senyalar un camí per el que tothom hi circuli, sinó que tothom pugui circular pel seu camí.

Potser direu que això sembla impossible. Sí, sembla impossible i seria impossible sempre que hi estructuréssim una direcció seleccionada en l'ateneu. Seria i és impossible intentar qualsevol canvi social sense canviar les arrels. Hem vist, veiem i veurem que tots els intents dels anomenats "revolucionaris" que s'han dut a terme sense interès abans per les necessitats humanes de la gent i SI en la conquesta del poder, han sigut, són i seran esterils i, més que això, perjudicials.

En l'ateneu llibertari, agrupació de col·lectius llibertaris, hi sobren líders i "responsables", doncs, afortunadament, ens sabem responsables. Les decisions les prendrem de forma directa a través de l'assemblea, a on no es vota, sinó que es raona.

Mai, es clar, podríem permetre que cap individu sotmès a un partit polític, formés part de la junta de l'ateneu, doncs qui està sotmès a un "amo" es impossible que pugui ser responsable i conseqüent amb ell mateix.

— contes i llegendes de la repressió. —

Són dos quarts de nou del vespre. A casa tots aguaitem la tele tot sopant. És l'hora del telediari, les notícies, l'informació. L'hora de comptar els morts. L'hora de la seva VERITAT.... D'un dia qualsevol. Ahir l'espantall foren les vuit vídues violades i els tres nanos estrangulats; avui són quatorze PERILLOSOS terroristes, membres d'uns PERILLOSOS comandos, una PERILLOSA organització internacional.

Els benemèrits serveis de l'espèl·lidor Angel de la Guarda "saben" que han passat per les mans dels detinguts tota mena d'enginyers mortífers malgrat que en els domicilis dels inculpats només fossin descoberts diversos carnets d'afiliació sindical, força propaganda ex-il.legal, paper d'escriure, llapis (alguns d'ells de colors), rotuladors i d'altre material per utilitzar contra l'Estat i el Capital. Es feia córrer també — encara que oficialment no ha estat confirmat — que a la teulada de casa d'alguns d'ells hi havia una plantació de farigola amb la que es feien infusions els terroristes abans i després de les accions.

—"Aguaita el teu germà!"

—"Sííí, aquell del mig treballa amb mí!"

—"Has vist, és el meu cosí!!!"

—"El tete, el tete, el tete!!!"

Es impossible. No pot ser. Ha d'haver-hi un error. Sí, com aquell que fa una setmana va matar Agustí Rueda, com aquells de Màlaga i Tenerife, com tots aquests d'Euskadi, com aquell que fa anys garrotà a

Granados i Delgado. Són els errors de l'Estat, que ho són però no per casualitat.

EL SEGREST D'ESTAT

Un mes més tard la "veritat" es tornava agre.

La meitat dels —tan perillosos— terroristes eren alliberats sense que contra ells pesés cap mena d'acusació. La seva veritat esdevenia la seva gran mentida: però aquesta vegada la televisió ja no parlaria d'aquesta premeditada equivocació.

Aquesta podria ser sense més ni més la banal història d'una altra "injustícia" de la Justícia capitalista si no fós perquè només forma un capítol de l'actual estratègia policíaca contra el moviment revolucionari. I és, sobretot, això el que cal denunciar. És fonamental en llevar-li el caràcter de "cas apart" que pot donar-li l'espectacularitat que l'envolta, per situar aquestes detencions dins la campanya menada desde fa temps per en Martín Villa (que és només la trista caricatura dels seus predecessors feixistes). Es pot i s'ha de denunciar la pràctica sistemàtica de la tortura sobre els llibertaris a les Comissaries i Casernes; i també el fet que les declaracions dels detinguts estiguin ja preparades d'entrada; i que hom passi a la presó sense haver vist cap jutge; i...dues dotzenes més d'irregularitats. Ara bé, no ens podem aturar aquí, doncs el que hem d'esbrimar és PERQUE passa tot això? Qui ho provoca i a qui aprofita.

COMLOT CONTRA LA CNT

El que hem de saber, per exemple.

és que d'un temps ençà hi ha un intent deliberat per part de les autoritats d'enfonsar el moviment llibertari i a la CNT en particular. I com que si hi ha algú que no té escrúpols en utilitzar qualsevols mitjans per aconseguir els seus fins, aquest algú és l'Estat, no ens hem d'estranya que de la calúmia a l'assassinat passant per la garjola tots els mitjans siguin bons. No ens en hem d'estranyar, com tampoc ens ha de sorprendre que els partits d'esquerres no diguin ni piu, ja que fi al cap ensorrar la CNT significaria, tant per els uns com per els altres, treure del mig una nosa.

Però tornant al que deiem el poder té mitjans, i tan forts, que son capaços de fer creure als mateixos oprimits mes "veritats" forjades, no gensemens, per fer més planera la perpetuació de l'opressió. Així ens trovem que els medis de comunicació social (radio, premsa, i T.V.) poden difondre en el moment que els convé unes monumentals mentides sobre militants revolucionaris pel simple fet de ser-ho, disfrazant-los de "terroristes" (la mateixa imatge del "terrorista" es ja una de les grans falsedats del nostre temps - inventada pel Capital per fer por als oprimits amb la violència no institucionalitzada) i atribuïnt-els hi tot allò que més impressioni a la gent.

L'UNICA SOLUCIO : SOLIDARITAT INCONDICIONAL

Tot això per dir que nosaltres hem de defensar els llibertaris empresonats en tant que companys que són i no perquè hagin o no hagin fet allò de què s'els acusa. Que fins i tot jurídicament sigui un absurd que romanguin a la presó individus contra els qui no es pot formular cap acusació (i això ja ho hem vist amb tots aquells qu'han estat alliberats sense càrrecs) és una prova més de la maniobra del poder per destruir el moviment llibertari. Ara bé; no podem de cap manera aturar-nos aquí. Subordinar la nostra solidaritat envers els detinguts a uns conceptes tan ambigus com són els de "innocència" o "culpa" seria situar-nos en el seu terreny: el terreny de la justícia burgesa. Hem d'estar al costat dels companys empresonats perquè compartim amb ells un mateix projecte revolucionari. O sigui que el seu únic "delicte" és ser revolucionaris, i és en aquest sentit que tots som culpables si ells ho són.

Amb la detenció dels presumptes autors del fosc assumpte de la "Scala" recordem que també en aquesta ocasió van ser presentats com assassins, de bon primer, quatre persones que foren deixades en llibertat total pocs dies després) prenia forma obertament l'escalada de provocacions contra la C.N.T desde llavors i entre discurs i discurs de Don Martín es tractava d'involucrar a la C.N.T en tots els aconteixements violents que es produïssin, especialment a Catalunya, i de presentar el nostre sindicat com una font de desordre i de violència.

A Catalunya, on encara que dolgui a molts, la C.N.T és una força revolucionaria amb una certa incidència social, és allà on l'Estat havia d'aplicar un montatge destinat a desprestigiar-la i marginar-la. Ja en el cas de la "Scala" tots els detinguts eren militants cenetistes. En les properes de

tencions espectaculars la cosa havia d'anar un xic més lluny encara y la composició dels detinguts seria tan o més significativa. Al costat dels presumptes autors d'accions en solidaritat amb la lluita dels presos socials, hi trobem barrejats militants obrers anarquistes de Perpinyà, reconeguts militants de la C.N.T, antics exiliats polítics (ensemem aquí la vil venjança de les autoritats que s'aprofiten de la legalitat en que viu la gent amnistiada per engarjolar-los a la primera de canvi) i d'altre gent que simplement tenia lligams amicals amb els detinguts. L'estratègia policíaca era perfecta: els "durs" que formen un terrorífic "braç armat" de la C.N.T; el complot "internacional"; militants obrers que practiquen la lluita armada; i amics que són "utilitzats". Per fi, tot estava lligat i ben lligat!!

~~Felipe Suarez Sierra~~

- Aquesta frase no es pas necessari que la llegiu. L'hem construït únicament per omplir aquest troç que ens quedava en blanc.

La direcció.

QUIN PAPER JUGUEN AVUI ELS CONVENIS DINS LA CLASSE OBRERA ?

Hem de reconèixer que avui per avui és un mitjà de lluita i promoció del Moviment Obrer, però no podem perdre de vista que els convenis en sí i la seva llei, la que fou aprovada l'any 1958, amb algunes modificacions posteriors, és un aparell de control de la burgesia empresarial sobre la lluita obrera. Si no volem ser ingenus hem de dir ben clar que avui la burgesia ja compta amb les lluites en cada conveni (recordem les més actuals: Transports, Arts Gràfiques, Construcció, Tèxtil, Metall,..). En aquestes ja hi han hagut jornades de lluita en alguns, en d'altres hi seran amb tota seguretat. Les empreses compten per tant amb aquestes hores d'atur.

En aquests moments als empresaris no els és suficient el Pacte de la Moncloa per a assegurar el seu guany, necessiten una llei que reguli el treball per períodes llargs i així ells puguin planificar la producció i els guanys. Hem de tenir

clar que tot i estar en uns moments de molt atur, la patronal només tendeix a augmentar les hores anuals que s'han de treballar per individu, la qual cosa no afavoreix gens la solució d'aquest problema. Parlen molt de l'absentisme, de pagar el sou només per hores treballades i d'altres mitjants; tenen a la mà la premsa, la televisió, el propi govern Suarez i no obstant, no es veuen passos per solucionar el problema abans senyalat.

No veiem altres alternatives davant de tot això, davant el domini capitalista sobre la Classe Obrera que l'autonomia dels obrers assegurada per una formació constant, l'espontaneïtat en les lluites sense altre control que el vingut de les assemblees, els anàlisis polítics, econòmics i ideològics de la situació present, tot plegat per a no caure en mans del reformisme obrer o de plantejaments utòpics sense sortida possible.

Ll. D.

—Sobre l'actual situació obrera a MANLLEU

La situació organitzativa dels treballadors ha canviat en relació amb fa cosa d'un any aproximadament.

Fent una mica de balanç ens adonem que a Manlleu pràcticament només hi havia el sindicat vertical que, estava al servei de la burgesia.

Davant d'això els treballadors intentàvem agrupar-nos al marge del sindicat vertical per tal d'aconseguir una organització de classe, sense que ningú ens manipulés. Així es va fundar la Coordinadora de Treballadors, que volia ser un instrument de classe dels obrers, entenent que els nostres problemes ens hem de resoldre nosaltres mateixos. Malgrat els esforços això no va ser possible ja que els partits polítics es varen adonar que calia mantenir-nos controlats. Començaren a sortir sindicats controlats pels partits, com per exemple CC. OO. controlat pel PSUC i UGT descaïnadament influït pel PSOE i PSC.

Parlo de CC. OO. i UGT perquè són les més majoritàries a Manlleu. USO està a Plat Sacco Lowell i la CSUT és molt minoritària.

Per altra part CNT, única central sense cap interferència de partit, però també molt minoritària, doncs no s'ha dedicat a la afiliació massiva, sinó a la creació i potenciació de militants compromesos amb la lluita de classes.

A més d'això cal denunciar aquest intent de democratització que hi ha a tot l'Estat Espanyol que intenta integrar les nostres lluites tot deixant-les a les mans dels sindicats i partits polítics que lo únic que fan és anar a pactar amb la burgesia amb la condició de que aquesta els deixi participar a les Corts i al Senat. Per això és important que els treballadors tinguem present aquestes qüestions i no ens deixem enganyar per aquesta farça democràtica i no ens oblidem la nostra lluita de classe com a explotats que som i busquem les formes d'organització fetes per nosaltres mateixos, sense deixar que els partits i sindicats reformistes ens manipulin.

EL "SECUESTRO" DEL "MORO" (novel·la)

Bé, potser seria fer-ne un grà massa el classificar de "divertit" el que li ha passat a Aldo Moro però, si que ha estat divertit l'espectacle que han muntat determinats grups polítics i "socials" (i és que els polítics sempre han estat divertits).

Estic convençut que l'intens i desesperat esforç que ha possat l'Estat, apoderant-se - com sempre - de tots els mitjants de comunicació, per tal d'encomanar-nos el "dramatisme" i la "criminalitat" del cas, han sigut estèrils. Dons, al fi i al cap, que li importa a l'home del carrer l'Aldo Moro ?!

Jo no en sé gaire d'explicar-me. Tampoc entenc gaire de política: sóc massa humana per entendre de política!, però m'agradaria fer-me entendre.

M'ha fet molta gracia el sector de gent que s'ha interessat directament per aquest senyor: els polítics -com és natural-, el Papa i, la radio acaba de dir que "Càrites Internacional" també s'hi ha afeixit. Ja he dit que no hi entenc gaire de política però, trobo difícil d'entendre la necessitat i la relació que pugui tenir en Moro amb el Papa i amb "Càrites Internacional" dons, amb l'ofici que tenia aquest senyor, no crec que estigués massa lluny ni de Deu ni de la riquesa.

No en sé gaire d'explicar-me. Però no deixa de ser divertit el segrest d'en Moro, la política, el Papa i "Càrites Internacional. Jo, tot i no entenen gaire de política, agafaria la política, el Papa i a "Càrites Internacional" i en faria all i oli. Estic convençut que potser llavors seria més fàcil entendrens, Deu seria més a la vora i no hi haurien tants pobres.

I no és pas que m'agradi la violència - gens ni mica - però, acostumat a soportar-la gracies als polítics, al Papa i a "Càrites Internacional", el segrest de Aldo Moro no pot deixar de ser-me una anècdota força divertida.

El meu pare treballa 14 hores diaries, el meu germà petit en comença a aprendre, la "yaya" cobra 2.300 al mes, el meu germà gran està a la Mòdel perquè deia que la "yaya" cobrava poc... i, jo, afortunadament tinc molta joventut i la vida m'és força fàcil. Però el que vull dir-vos amb tot això es que tant pel meu pare, com pel germà petit, com pel germà gran, com per la "yaya", com per mi i, com per la gran majoria, el segrest de Aldo Moro ha estat, simplement, una anècdota divertida.

I em dona l'impressió que tant pels polítics, com per en Moro, com pel Papa, com per "Càrites Internacional", el "SEGREST" que és sotmesa, "dia a dia," la meva "yaya", el meu pare i la

El comité anti-repressió de la Comarca d'Osona, està treballant intensament en la preparació d'unes JORNADES INTERNACIONALS CONTRA LA REPRESSIO. Aquestes, si tot va bé, pensen efectuar-se a principis de juliol. Ja os en aniré informant. Si voleu donar-me un cop de mà, paseu per casa.

Ja ho sabeu:
Carrer del Pont, 73
MANLLEU.

"inmensa majoria" no deixa de ser-els-hi una cosa "afortunadament" divertida.

Gloria Palau.

Comissions Obreres, la UGT, el Sindicat Unitari i l'USO van signar anit el conveni del transport de mercaderies. Llurs representants hagueren de demanar la protecció de les forces d'ordre públic en intentar d'anunciar als treballadors l'acord amb la patronal.

(AVUI. Dissabte, 8 abril 1978).

Ante la desconvocatoria de la huelga del metal en el Pais Vasco por parte de CC.OO. y U.G.T. en el momento que la lucha se iba radicalizando, se han producido una serie de incidentes dignos de mención. Los hechos más graves acarecieron en la localidad guipuzcuana de Eibar, cuando a media mañana de ayer, recién comunicada la noticia por las radios locales, grupos de obreros se concentraron en la plaza de dicha localidad, dirigiéndose masivamente, acto seguido, hacia los locales de CC.OO. donde fueron quemados los archivos, pancartas y banderas de dicho sindicato. A continuación se dirigieron hacia los locales de U.G.T. donde efectuaron idénticos actos.

(Mundo Diario, Viernes, 7 de abril 1978).

CC.OO. DESCONVOCA LA HUELGA DE ARTES GRAFICAS.

Resultado: 15.000 votos en contra, 0 a favor.

Los mismos afiliados de CC.OO. votaron en contra de sus dirigentes, rompiendo carnets durante la celebración de la asamblea.

(Mundo Diario, Martes, 18 de abril 1978).

DIVERTIT, FORÇA DIVERTIT ...!

Per sort o per desgràcia la situació social i política del país, esdevé cada dia més clara i també ho es la normal traició dels sindicats reformistes. Cada lluita, negociació, vaga, n'es una nova mostra. Els recents cassos de Transports, Metall d'Euskadi, i Arts Gràfiques són d'una gravetat excepcional: l'actuació de Comissions Obreres i U.G.T. no té nom.

Esperem que la base d'aquestes centrals se n'adoni a temps i que per damunt de tot s'assoleixi una indispensable unió obrera per fer front a una patronal que s'endureix dia a dia, malgrat i en contra de llurs respectives burocràcies.

